

1.1 TEMA PRINCIPAL PERSONA

A. TEMA

Hem vist a la catequesi com Déu ens impregna de la seva gràcia, dels seus dons. No estem sols a l'hora d'afrontar els reptes que ens anem trobant dia rere dia com a persones i com a cristians; no hem de tenir por de viure una vida i una espiritualitat plenament cristiana, l'opció personal ens fa lliures; hem de ser persones madures per donar respostes enmig del nostre món cada cop més totalitari de consumisme i moda...

La catequesi ens ha ajudat a veure com Déu actua en l'Església i en nosaltres, suposo que us ha provocat moltes preguntes i reflexió (personal i/o en grup), i ens ajuda a créixer i ser plenament lliures. Ara ens toca veure com això té sentit en el nostre fer quotidià

neguts; com que no el trobaven, van tornar a Jerusalem a buscar-lo. Al cap de tres dies el van trobar al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien es meravellaven de la seva intel·ligència i de les seves respostes. En veure'l allà, els seus pares van quedar sorpresos, i la seva mare li digué:

-Fill meu, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.

Ell els respongué:

-Per què em buscàveu? No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?

Però ells no compregueren aquesta resposta”.

B. TEXT BÍBLIC

EVANGELI DE JESUCRIST SEGONS SANT LLUC 2, 41-50

“Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, hi van pujar a celebrar la festa, tal com era costum. Acabats els dies de la celebració, quan se'n tornaven, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que era a la caravana, van fer una jornada de camí abans de començar a buscar-lo entre els parents i co-

C. TEXT COMPLEMENTARI

“Per Jesús, la persona és un ser que té precisament la seva grandesa en la seva obertura i donació a Déu i als seus germans-, mentre que la seva destrucció prové del seu tancament en el propi egoisme. Per Jesús, ser persona és estimar.” (Martín Descalzo)

“Perquè sou amor, no heu de deixar d'estimar..., l'amor us dóna la tasca per sempre. La vostra tasca, la vostra naturalesa, la vostra meta és estimar. I, per aquesta raó, si jo sóc amor, vosaltres heu de ser també amor”. (Carlo Carretto)

“La persona és allò que provoca sorpresa existencial. Entendre que jo sóc jo, és per a mi,

el fet més natural, però també és enigmàtic i inesgotable. Cal adonar-se que no puc ser substituït per ningú i que sóc el centre de l'existència i que tu també ho ets”.

[Cit. por M. VIDAL, *Moral de Actitudes I*, Editorial Covarrubias, Madrid, 1990, p. 308.]

“Em d'adonar-nos que som persones, que en qualsevol circumstància tenim valor i no preu, tot i que ens menyspreïn. Les persones valen independentment del nostre idioma, cultura, professió o color de la pell. Em de descobrir la nostra pròpia autoestima més en el fet que som persones i no pel que podem tenir”.

[Cit. por, M. M. VILLA, p. 185].

“La persona humana és l'únic ser capaç de valorar la seva pròpia existència”

[Cit. por V. CAMPS, *Una vida de calidad, Ares y Mares*, Barcelona, 2001, 71].

“Segons Carlos Díaz, no hauríem de preguntar-nos pel què és la persona, sinó *qui és*. No és el mateix preguntar-nos per la persona tractant-la com un simple material biològic que pot ser inspeccionat i analitzat en un laboratori, que si ens preguntem per qui és? com es diu? com és? quins són els seus desitjos més profunds, els seus somnis, les seves pors?... La sorpresa és encara més gran si, en comptes de parlar sobre ella, ens comuniquem amb ella directament. És llavors quan la persona humana comença a manifestar-se realment amb tota la riquesa que porta en si mateixa. En el moment que comença la relació de tu a tu, la persona ja no és l'“algú” amb nom i cognoms,

sinó que és el meu “altre jo”, el meu igual, que no només es revela a si mateix sinó que em revela a mi mateix, és mirall de la meua pròpia essència. En contemplar la persona com “algú” i no com “qualcom”, apareix una perspectiva absolutament original i única. Quan ens preguntem per “qui és” aquesta persona, projectem les qüestions més importants sobre nosaltres mateixos: Qui sóc jo? Com sóc? Què faig aquí? Cap a on vaig? Quin és el sentit de la meua existència?”

Aquest autor afirma que la persona “resulta irreductible a les coses i inobjectivable, o sigui, no tractable com a objecte, d'aquí que no hagi de preguntar-se “què” o quina cosa sigui la persona, sinó més aviat “qui” és ella i quins els seus trets constituents. A tal pregunta, tal resposta: la persona és i només pot ser la realitat espiritual suprema sobre la terra”,

[cit. per M. MORENO VILLA, *El hombre como persona*, Caparrós editors, Madrid, 1995, p.39].

“¿Qué es la persona? se pregunta V. Frankl, a lo que responde: “Es un ser que siempre decide lo que es. Un ser que alberga en sí la posibilidad de descender al nivel de un animal o de elevarse a una vida acendrada. El hombre es ese ser que ha inventado las cámaras de gas, pero es también ese ser que camino en dirección a esas cámaras de gas en actitud erguida o rezando el Padrenuestro o con la oración judía de los agonizantes en los labios”

[V. E. FRANKL, *El hombre doliente*, Herder, Barcelona, 1994, 268]

“Entendre que jo sóc jo, és per a mi, el fet més natural però també és enigmàtic i inesgotable. Cal adonar-se que no puc ser substituït per ningú i que sóc el centre de la existència i que tu també ho ets”.

(M. VIDAL)

“Quan mires un altre ésser humà i sents amor per ell, o quan contemples la bellesa de la naturalesa i alguna cosa dins teu hi respon profundament, tanc els ulls un moment i sent l'essència d'aquest amor o d'aquesta bellesa interior i copsaràs la teva veritable naturalesa. La forma externa és un reflex temporal del que, en essència, ets interiorment. Aquesta és la raó per la qual l'amor i la bellesa mai no et poden abandonar, malgrat que totes les formes externes ho facin”.

(ECKHART TOLLE)

“*Lluir-se*. Quan t'esforces per lluir-te i no et valoren prou, sents tristesa. Com que les coses no et surten prou bé, et deprimeixes. Però no vols que et rebutgin, i tornes a fer-ho: intentes lluir-te. ¿És que ningú t'ho dirà?: Ets una meravella tal com ets, no et falta fingir”.

(Y. USAMI)

“*Un cristall de neu*. Els flocs de neu cauen dansant ¿Alguna vegada t'has posat un cristall de neu a la ma? Sense voler, donaràs un crit de sorpresa... pensaràs: “¡La naturalesa és sorprenent!”. Els cristalls de neu neixen en un instant, desapareixen en un instant. Però aquests instants, són tots diferents i meravellosament bells. Al veure'ls, t'adones que només la natu-

ralesa podria crear-los. Potser succeeix el mateix amb la humanitat. Tots som diferents, tots som realment dignes d'amor. No hi ha dubte de que per això ens han fet així”.

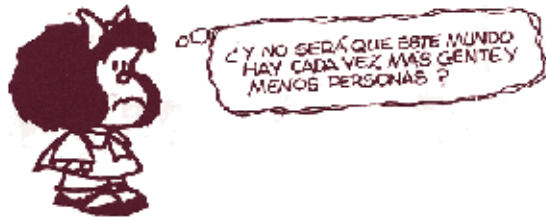
(Y. USAMI)

D. TEXT MAGISTERI

“Davant l'actual evolució del món, són cada cop més nombrosos els qui, o plantegen problemes, sobretot els fonamentals, o els perceben amb nova insistència: Què és l'home? Quin és el sentit del dolor, del mal, de la mort, coses que continuen existint, malgrat tant de progrés? De què serveixen aquelles victòries assolides amb un cost tan alt? Què pot aportar l'home a la societat, què en pot esperar? Què vindrà després d'aquesta vida terrenal?”

(Gaudium et spes 10)

E. DIBUIX O VINYETA

F. CANÇÓ

TÍTOL: NO ÉS FÁCIL
 CD: JESÚS DE NATZARET
 GRUP: KAIROI

Quantes preguntes em vénen al cap.
 Quina resignació de la vida normal.
 Quants amics, quants companys,
 poca sinceritat.
 En un món ordinari, sense ajuda ni moral.
 Tots estan ocupats.
 Ningú no pot escoltar
 la veu que crida, que crida,
 d'un necessitat.

Busco seguir un model de personalitat,
 una llanterna que no es pugui apagar,
 un testimoni de fidelitat,
 un cor solidari que em doni amistat.
 I tu ets aquest company,
 un home que es fa estimar.
 La veu que em crida, que em crida,
 i ets al meu costat.
 NO ÉS FÀCIL SABER MILLORAR
 LA VIDA.
 NO ÉS FÀCIL SEGUIR-TE, JESÚS,
 CADA Dia.
 NO ÉS FÀCIL L'AMOR
 SENSE RES A PERDRE.
 PERÒ ESTIMARÉ, PER TU VIURÉ,
 I ET SEGUIRÉ, JESUCRIST.

Quantes vegades el meu cor ha esclatat
 amb la misèria de la humanitat.
 Tot és dificultat, camins a treballar,
 entre persones que em costa estimar.
 Però tu a prop, aquí,
 amb la fermesa d'un rei.
 La veu que em crida, que em crida a
 seguir el teu camí.
 Quantes preguntes em vénen al cap.
 Quantes respostes que tu m'has donat...

G. EXPERIÈNCIA

Fer un fòrumTV dels programes tipus "Sis a traició" de TV3 o "Gran Hermano" de Tele 5. Analitzar els objectius que poden tenir aquests programes i com tracten les persones per aconseguir aquests objectius.

H. REFERÈNCIA: LLIBRES, LINKS, BIBLIOGRAFIA, PÀGINES WEB...

"El hombre en busca de sentido". Victor Frankl. Editorial Herder